

Si pens és perquè visc

La vinguda del papa me fa venir a la memòria Joan XXIII

Aristòtil (384-322 a. C.), filòsof grec, afirmava que tant les coses bones, com les justes sols se troben en el punt del mig, i mai no en els extrems fanàtics. Això, no obstant, res no hi ha més endimoniat per l'home mortal que avançar, centrats, pel camí mitjà, enfora de les dues puntes cantelludes. Tota la història de la humanitat testifica aquesta realitat i la cronologia papal de 253 Papes ho confirma, des de que Sant Pau ho explica – com Paraula de Déu – en les seves cartes, fins en tot quant contenen de Benet XVI.

D'altra banda he de dir que, si investigam a fons tot, com ha succeït, veurem cada època gambadejant a través de la llei del pèndol, anant-se'n dels extrems més alts, als més baixos, passant pel camí del mig.

I, ara, a què ve que jo digui això? Us ho diré:

No creieu que la gran festa, organitzada, revisada -detall per detall- pel Vaticà, i galantejada, com si fossin uns jocs olímpics mundials, sospesant les despeses a pagar i reconsiderant els guanys d'avantatge que la visita del Ratzinger, Papa, reportarà al país, promovent actes religiosos, culturals, esportius, exposicions, misses i..., esperant l'aplaudiment d'una "golejada" triomfal vers el Catolicisme arreu del món, m'hagi tengut assegut, sense pensar en... - "la grandiositat de pobles, amb milions de persones, entre elles milions d'infants, que moren de fam, de sed i de guerres i en tants de germans nostres, com nosaltres fills de Déu, amb els quals, amb la nostra conducta, ens hem portat com actua Caïn amb el seu germà Abel." - (Són les paraules que pronuncià Joan XXIII pocs moments abans de morir-se, el dia 3 de juny de 1963)

Sentint dins mi l'amor a la meua Església que m'ha fet ser, ni més ni manco, tal com som, aquesta venguda amb aires d'endarreriment en creixença que el nostre Papa enlaire i imposa, em convenç que no caminam pel camí del mig, sinó més aviat per l'extrem més enfora, just devora el precipici que enfonsa el Poble de Déu i, lluny d'ell, el Vaticà i els que ell governa, sols es queden amb la glòria efimera d'un poder temporal, costat de les grans potències mundials, amb la diplomàcia dels polítics, amb la reverència de Reis i Caps d'Estat, amb fanàtics pietosos, els qui enyoren "els alls d'Egipte", com aquells que, camí a la Terra promesa, trobaven a faltar.

Deixem que ens parli, altra volta Joan XXIII, l'any 1961, convocant el Concili Vaticà II:

"L'Església, en aquest moment, viu una crisi en la nostra societat. El món actual, que molts han volgut reestructurar i combinar, guardant-se prou de dir que la nostra societat contemporània se caracteritza, especialment, per un creixent progrés material, enfront del qual l'avanç moral i la justa convivència entre els homes -la justícia i la igualtat- no l'acompanya de la mateixa manera. El món està turbulent i se'l veu incrèdul en tot i en tots els països".

I encara fou més clar JOAN XXIII, en el mes de novembre de 1960, quan donà normes per redactar els temes a discutir en el Concili.

"En els Concilis que fins ara s'han celebrat quasi, únicament, han donat importància a les preocupacions doctrinals i disciplinàries, per tal de que siguin complides les ordenances eclesials i guanyades les guerres per fer callar les heretgies i vèncer els cismes existents dins l'Església, tant d'Orient, com d'Occident. Avui, en la nostra època moderna, no haveu de mirar la doctrina, ni tampoc

la disciplina eclesiàstica de sempre, hem de beure de les fons pures de l'Evangelí. Se tracta de tornar a donar valor i esplendor, el que pertoca, a la convivència humana i cristiana, única responsabilitat que l'Església té de preocupar-se en gastar totes les seves forces, tota vegada que ella n'és la dpositària i mestre".

Aquestes paraules personalment les escoltà, assegut a la rollada, en Josep Ratzinger, nostre Papa, llavors capellà ras, pioner en netejar el

Vaticà. En els seus 42 anys, junt amb 6 companys, alemanys, banderins en les reformes urgents de l'Església, firmà un document demanant al Papa liquidar l'obligació del celibat obligatori dels sacerdots. En tot i això, convidat, pregat i premiat pel Papa, Pau VI, abandonà els seus amics teòlegs, de pes mundial, i el més sòlit, Hans Küny, que avui més que mai pregona en veu molt alta i escoltada allò mateix. Ratzinger canvià la

brúixola de la seva ideologia passant del nord al sud, i es dirigí cap a l'escalonada, pujant escaló per escaló, fins arribà a Papa. Ell sabrà com!

Fa segles que quasi tots els científics se mostren ateu, o al manco desavinyats amb el que de Déu se predica. Una muntanya de llibres se'ns eren prohibits llegir-los i numerats un per un en l'índex dels condemnats per l'autoritat eclesiàstica. Avui aquests mateixos llibres estan dins les nostres mans, els fruïm i d'ells aprenem. La ciència ha anat imperant i mostrant la seva capacitat de tirar per terra principis fonamentals que abans eren inseparables a la nostra fe i ara són absurds propis d'ignorants en religió

Bell és veure una joventut sana, agermanada i abraçada a l'home que sofreix, en ganes d'un món millor presidida per un Papa coherent, ferm en la fe que la aferma amb obres exemplars i efectives i no en pregàries buides i en sonades paraules; no un Papa-rei, vestit d'or i sedes, ornaments fets a l'hora i a propòsit, desviant les almoines de gent generosa cap a la seva glòria i majestat. Pel que veig en els medis de comunicació i entre la conversa de la gent humil aquesta vinguda ha estat un contra signe escandalós. Cap rei hi ha que es deixi fer el que ell vol que li facin.

Ciceró, (106-43 a. C) filòsof, orador i escriptor romà, que en el Seminari ens deien que d'haver conegut el Bon Jesús hauria estat un seguidor seu, digué: "Homini quidam vim deorum implicat", "Hi ha homes que posen el poder dels déus dins les seves mans". Això és el que veig en certs Papes. Vull ser sincer, tot i que no sé si seré comprés. En Joan XXIII obrí finestres per oratjar l'aire estancat i fosc d'una Església que (això ho dic jo), quan entrà, per primera vegada, ja Papa, dins la Biblioteca Vaticana i la veié tancada amb pany i clau, amb olor corromput, madona de secrets, exemplars uns, inconfessables altres, endevinà que aquell tresor era el qui li posarien com tiara en coronar-lo Papa. No podent resistir tanta mala olor el feu convocar el Concili Vaticà II.

Molts som els qui pensam que les han tornades a tancar a les finestres i que en Benet XVI, intencionadament girà el ganxo perquè ni el vent les pogués obrir. Això mateix li diria, si converses amb ell, però impossible. M'és més fàcil parlar amb Déu i em deixa tranquil, perquè sé que la humanitat gambanetja amb la llei del pèndol.

Agustí Serra Soler

Parlem de cuina

Gastronomia en el país dels Càtars

La sessió gastronòmica d'avui la dedicaré a fer una petita crònica gastronòmica del viatge familiar anual, enguany visitant el sud de França.

Després d'un matí de cotxe des de la Ciutat Comtal fins a Carcassonne, el primer que descobrim en entrar a "La Cité" és el flaïre de la gran quantitat de comerços i establiments que despatxen dolços: petit fours, xocolata, crepes, gelats i altres moltes llepolies que reben al visitant d'aquesta antiga ciutat murellada

Després de la primera volta de rigor ens sorprèn el color i l'olor d'una tenda de xocolata "Real Xocolat" i allà encetam l'apartat gastronòmic del viatge amb una xocolata negra amb caramel i una de blanca amb taronja...un dolç començament. Per dinar escollim un restaurant "Le Vieux Four" on podem degustar alguns plats típics de la regió: La Cassoulet Cathare (amb mongetes i ànec) i unes ales d'ànec al forn amb puré de patates...senzillament deliciós. El segon dia, gastronòmicament parlant, no començà massa be, ja que per dues vegades el dinar ens caigué del càmping gas...sopa de peix, tallarines carbonara...i al final carn torrada fou el menú del dinar. Menys mal que un bon sopar als peus de la murada de "La Cité" arrodoní el dia.

El tercer dia fou realment espectacular. Des de el càmping ens recomanaren visitar el cartell de Termes a uns 30 kilòmetres de Limoix ...per una carretera de muntanya realment espectacular. Però si espectacular fou la carretera el lloc ho era més, realment una visita a l'època mitjaval, joglars, música, cavallers i com no, un bon dinar de carn torrada feren inoblidable la jornada. El viatge seguí cap a Lourdes i la Vall de Boi, però això ja és una altra història. Aquí us deixo la recepta de la Cassoulet, plat insígnia de la regió del Languedoc i Midi-Pirinees

Cassoulet Cathare

Ingredients:
1 kg de faves

1 kg de salsitxes.

Un parell de bocins de carn de porc (llom, panxeta, costella etc)

1 òs de cuixot salat

1 cabeça d'all

4 cebes grans

5 cuixes d'ànec (o oca) cames i el seu greix

1 ramet d'herbes aromàtiques (julivert, api, farigola, llorer)

8 claus d'olor, sal gruixuda, pebre

Elaboració:

Primer hem de preparar un brou de carn de porc, el cuixot, unes verdures i el bouquet garni (herbes aromàtiques). El cuinarem a foc lent a foc lent durant 2 hores i mitja. El deixarem refredar i li treurem l'excés de greix

El dia anterior ja haurem posat en remull els llegums i hem de pensar a canviar l'aigua com a mínim 2 o 3 vegades. Colarem el brou i traurem tota la polpa de la carn que tallarem a bocinets regulars

Posarem les cuixes d'ànec al foc amb el greix d'ànec per a que es vagin confitant, quant el greix comenci a agafar color afegirem la ceba finament picada i l'all. Ho reservarem

Posarem a coure els llegums amb l'aigua justa i a mitja cocció afegirem la carn del brou, les salsitxes tallades i l'ànec i ho deixarem confitar tot a foc lent rectificant de sabor i afegint-hi les espècies.

Afegirem brou per a coure be la carn i ho enforanem de 45 minuts a 1 hora i mitja en funció de la duresa de la carn. Durant la cocció anirem afegint-hi brou si fa falta. Diuen que el Cassoulet és encara millor si es reescalfa el dia següent.

Bon appetit!

Juan A. Fernández
www.cuinant.com
parlemdecuina@
hotmail.com
http://cuinant-
blog.blogspot.com

